

Mevrouw E.P. Ruiter in het middelpunt van de belangstelling van "haar" koor.

Dagenlang eerbetoon voor winnares Johan Poppenprijs

"Ik wil wat betekenen. Voor een ander er wezen... Als je iets vanuit je hart doet krijg je er hartelijkheid voor terug. En dat geeft voldoening. En dan ineens is er die prijs... de Johan Poppen prijs", zegt mevrouw E.P. Ruiter, die zaterdag 18 december letterlijk is overvallen met de J.P. prijs 1993. "Ik kent sikkom nog nait leuven" zegt ze nog, 5 dagen na de officiële prijsuitreiking in het Winschoter Stadhuis en welke rechtstreeks door radio Winschoten werd uitgezonden.

de nietsvermoedende winnaars enkele minuten voor het officiële gebeuren in het stadhuis met de prijs te confronteren. De truccendoos werd veelvuldig gebruikt om de winnaar nietsvermoedend te belagen.

In het geval van mevrouw Ruiter was er wel een hele omvangrijke val uitgezet, door de voorzitter van het selectiecomité Wiebe Klijsstra.

Het plattelandsvrouwenkoor de Korenaar kreeg een uitnodiging om te komen zingen op de Kerstmarkt in

als koor zeker belangrijk. En ineens vertelde hij me dat ik de J.P. prijs had gewonnen... doar haar ik 't even te kwoad mit".

In een snelle politie-auto werd mevrouw Ruiter naar het Stadhuis vervoerd waar de uitzending inmiddels was begonnen en familie, vrienden en tientallen genodigden haar opwachtten.

"Toen we door de Langestraat reden dacht ik: Ik hoop dat niemand me in de politie auto ziet zitten. Ze konden wel denken, dat mens heeft wat gestolen".

het ledental stijgen van 15 tot 50.

In de jaren '80 komt ze in samenwerking met het toenmalig gecoördineerd bejaardenwerk tot de oprichting van een bejaarden-koor. "Dat is fantastisch, er is een enorme sfeer".

Muziek beheerst in grote mate het leven van E.P. Ruiter en ze is een strijdster voor de Groninger taal. Jaren trok ze met haar vriendin Truus Kremer de provincie door, en vaak daar buiten met een Gronings programma. "Mit Snikke op stap deur 't Grun-negerlaand.

"Het dut mie veul meer as 'n lintje, dizze pries..."

Haar flat staat vol bloemen, ontelbare telefoontjes kreeg ze te verwerken en de post bleef nieuwjaarswensen en felicitaties aandragen. Brieven en kaarten met vaak emotioneel getint en welgemeende felicitaties van vrienden, bekenden en zelfs onbekenden.

Tijdens het interview gaat ook enkele keren de bel en worden er presentjes en felicitaties bezorgd. Deze worden in de woonkamer van haar flat met een gevoel van blijde nieuwsgierigheid en verholven emoties gelezen en bekeken.

Men vindt dat E.P. Ruiter de prijs meer dan heeft verdiend. Dit voor haar vele werk op sociaal en cultureel terrein. "Waarom ik" vroeg ze zich in het begin af, toen de emotie en realiteit nog niet van elkaar waren te onderscheiden. "De pries is werkelijk veur mie..." zegt ze en ze straalt die zeldzame blijheid uit, die velen om haar heen zo goed kennen. Ze lacht graag en als ze denkt aan die bewuste zaterdag die zo heel anders verliep dan ze zich had voorgesteld.

Mevrouw Ruiter was de derde in de rij winnaars. De J.P. prijs is in 1991 ingesteld en als eerste aan Eltjo Schipper uitgereikt. In '92 volgde Jacob Bent.

Het was de gewoonte om

Oldenburg. Door Helmut Smidt zelf uitgenodigd.

Een vererende opdracht vonden de dames.

Gezellig een dagje naar Oldenburg en het koste niks. De uitnodiging werd aanvaard. Het busmuseum zou voor vervoer zorgen als de dames maar om 11.45 uur klaar wilden staan. Duits geld...? Mogen de mannen mee? Vragen die de voorzitter mevrouw Meyer keurig wist te beantwoorden. Haar en de medebestuurders was alleen de herkomst van de brief bekend. En ze speelden het spel mee.

Mevrouw Ruiter -twee truien aan en drie broodjes in de tas- stond ook keurig op tijd klaar. Het zou weer een gezellige dag worden.

"We reden weg..." zegt de chauffeur: Ik ben mijn papieren vergeten. We rijden even terug naar het museum. Daar aangekomen kwam Wiebe Klijnstra met de microfoon in de hand de bus in en de jongens van de filmclub waren er ineens. Gut, denk ik, wat een eer voor het koor. Tenslotte hadden we een jubileum gevierd, we zijn

Toen ze eenmaal binnen was kregen de radioluisteraars en het publiek in de raadszaal te horen waarom juist mevrouw E.P. Ruiter-Buitenkamp de J.P. prijs kreeg uitgerijkt.

Op 16 jarige leeftijd zong ze al in een koor en zong al gauw de solo partijen. Ze zong solo tijdens vele kerkdiensten in het Nederlands en Gronings en bij talrijke huwelijken. De 'Matheus-Passion', van Johan Sebastiaan Bach, waarin ze als sopraan voor het eerst in Appingedam solistisch meezong, maakte destijds een onuitwisbare indruk op haar. "Dat raakt je in het diepst van je ziel".

Toen ze in 1972 in Winschoten kwam wonen zong ze al gauw bij de Winschoter orkest vereniging. Ze sloot zich aan bij de Winschoter plattelandsvrouwen. Daarvoor was ze al presidente bestuurslid van de Hoogezandster plattelandsvrouwen.

In 1973 neemt ze in Winschoten de voorzittershamer over. Ze blijft 9 jaar, tot op landelijk niveau lid van de zogenaamde culturele commissie van de bond. Daarnaast functioneert ze als stuwende kracht bij een groot aantal activiteiten van de plattelandsvrouwen met als hoogtepunt de 35-jarige Winschoter jubileum revue 'Bondsspeters' in 1993.

E.P. Ruiter was van 1983 tot 1992 voorzitter van de Bond van Koren voor de provincie Groningen en is bestuurslid van de commissie Landelijke Organisatie voor Provinciale en Regionale zangersbonden. Zelf zong ze ook nog eens jaren in het koor Ex-Animo en het Winschoter Kamerkoor.

In 1975 werd ze dirigente van het plattelandsvrouwenkoor 'De Korenaar' en ze ziet

"Ze is de grote animator van de jaarlijks gehouden Oost Groninger bejaarden zangmiddag. En daarnaast vindt de 60-jarige nog tijd om leiding te geven aan een comité dat met regelmaat eenzame bejaarden bezoekt. Ze bestiert regelmatig het rijdende winkeltje in het ziekenhuis en functioneerde tijdens de verbouwing als gastvrouw. Dit was het dan wel zo ongeveer.

Als haar moeder en haar echtgenoot in 1992 en 1993 komen te overlijden is het de muziek en zijn het haar koren, die haar de kracht geven om uit het diepe dal te komen.

"Vroeger zei men vaak als ik iemand raad gaf of probeerde wat op te monteren, 'doe hest makkelijk proat'n'. Ik heb ook de andere kant van de medaille leren kennen, en loop nog regelmatig met de kop tegen de muur. Kop op, blijf vechten, hou ik mezelf en anderen voor".

De koorleden van beide koren dragen hun dirigente op handen. Ze vindt het geweldig om met het bejaardenkoor 'verskes in moekes' taal' te zingen.

Ze heeft er een rotsvast geloof in dat het Gronings zal blijven bestaan. "Alles komt weer terug. De mens is op zoek... naar zijn identiteit, naar warmte en genegenheid en dit zit ook besloten in onze taal. Johan Poppen was ook een voorvechter van goed Gronings. Ik heb die man heel hoog".

Johan Poppen wiens naam aan de prijs is verbonden overleed in september 1991 op 57-jarige leeftijd. Hij was als journalist bijna 40 jaar verbonden aan de Winschoter krant. Daarnaast schreef hij 25 jaar teksten voor de films van het Winschoter Stads-journaal.

Volg op pagina 3

des '93